NICOLE BOYLE RØDTNES

HAVETS MAGI

PÅ DYBT VAND

ILLUSTRERET AF ANITA SØLVER

Alvilda

Jeg blev fundet på stranden som lille sammen med to andre børn, Storm og Isla. Det eneste, jeg havde på mig, var et armbånd. Jeg har altid vidst, at jeg var anderledes, men først for nylig fandt jeg ud af hvordan.

For kort tid siden var jeg ude at sejle med klassen. Båden kæntrede, og jeg var ved at drukne. Men så knuste jeg en af perlerne på armbåndet, og med ét blev mine ben til en havfruehale.

Jeg var ikke den eneste, der oplevede det. Storm og Isla har de samme armbånd, og de blev også til havfolk. Vi lovede hinanden, at vi ikke ville sige noget om det til nogen. Og den eneste anden, der ved det, er Talisa. Hun er også havfrue. Hun leder efter andre havfrue-børn.

En god drøm

Vandet lukker sig om min krop. Bølgerne vugger mig blidt. Jeg kan høre svage kluk, mens en stime fisk svømmer forbi. Mine ben er ikke længere ben, men en havfruehale. Jeg dykker. Dybere og dybere. Svømmer mange hundrede meter ned. Hernede ser fiskene anderledes ud. De har store øjne, langt skæg, og de lyser. Som tusind små pærer oplyser de mørket.

Jeg dykker dybere. Og så får jeg øje på dem. Huse. Men ikke som huse på land. De ligner mere store igloer, som er lavet af skaller fra muslinger. De er bygget op i

store, runde buer. Og inde i et af dem ser jeg spidsen af en hale ligesom min. En anden havfrue eller -mand.

I det samme vågner jeg med et sæt.

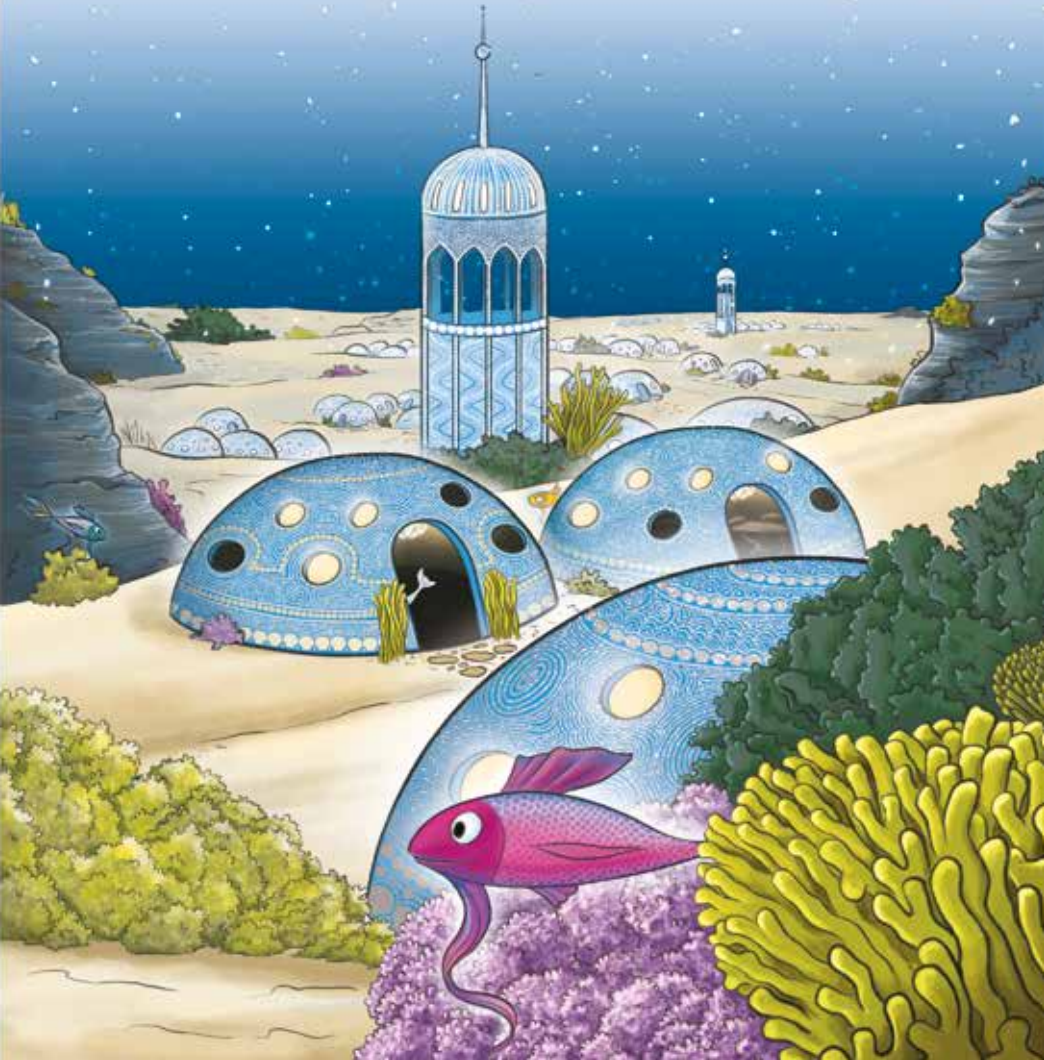

”Hvad tænker du på?” Lina hiver mig ud af mine tanker. Jeg sidder i vores køkken og spiser ymer med mysli.

”Ikke noget,” siger jeg.

”Det ser nu ikke sådan ud,” siger Lina med et smil.

Min plejemor er god til at gennemskue folk. Som ejer af øens hotel møder hun mange hver dag.

”Det var bare en drøm,” siger jeg.

”En god drøm?” spørger hun.

Jeg nikker, men siger ikke mere. Det var virkelig en god drøm.

Siden jeg fandt ud af, at jeg var havfrue, har jeg tænkt på, hvor mine forældre er. Om de stadig er i live. Og på, hvordan livet er i havet. Jeg har så mange spørgsmål.

En by i havet

I skolen finder jeg Storm og Isla. Vi har holdt sammen, siden vi fandt ud af, at vi var havfolk.

”Jeg havde en drøm i nat,” siger jeg.

”Er det noget om klovne? Så vil jeg ikke høre det,” siger Isla.

”Det var ikke klovne,” siger jeg. ”Jeg drømte om havet. At jeg svømmede helt ned til bunden. Og der var en by. En by med havfolk.”

”Som Atlantis?” siger Storm.

”Du mener den by, der sank?” siger Isla.

”Nej,” siger jeg. ”Mere som … som en by for havfolk.”

”Er det muligt?” siger Isla.

”Man siger, at der er store dele af havet, som endnu ikke er blevet udforsket.” Storm klør sig på hagen.

”Det er rigtigt,” siger jeg. ”Og havet omkring Ravnø er kendt for sine dybe kratere.”

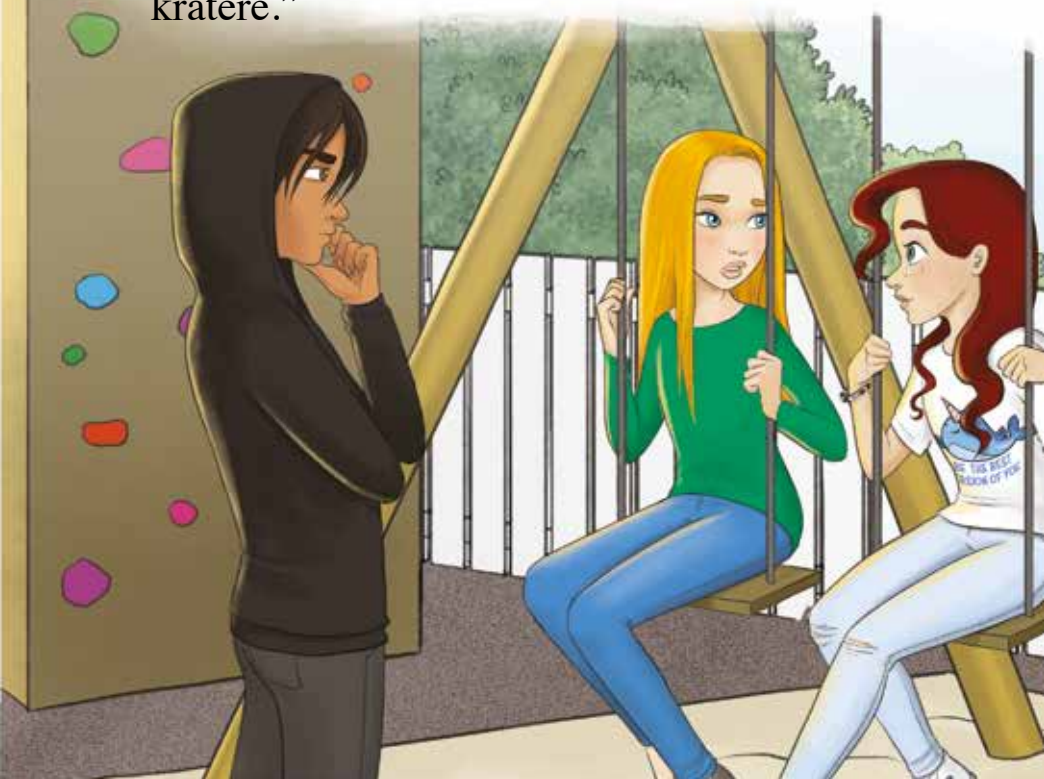

”Så du tror, vores forældre måske er i en by i havet?” siger Isla.

”Jeg ved det ikke,” siger jeg. ”Talisa sagde jo, at havfolk ikke bor der mere. Men jeg vil bare gerne se byen. Tænk, hvis vi kunne finde spor efter vores forældre.”

”Jeg ville ikke have noget imod en svømmetur,” siger Storm. ”Vi har jo ikke svømmet rigtigt siden ulykken.”

”Har I glemt, hvad Talisa sagde?” siger Isla. ”Der er farligt i havet. Det er derfor, havfolk skjuler sig på land.”

”Ja, jeg ved det godt,” siger jeg. ”Men hvis vi kan finde vores forældre, er det så ikke risikoen værd?”

Der bliver stille.

”Lad os tale med Talisa først,” siger Isla. ”Hun sagde, hun ville hjælpe os. Måske
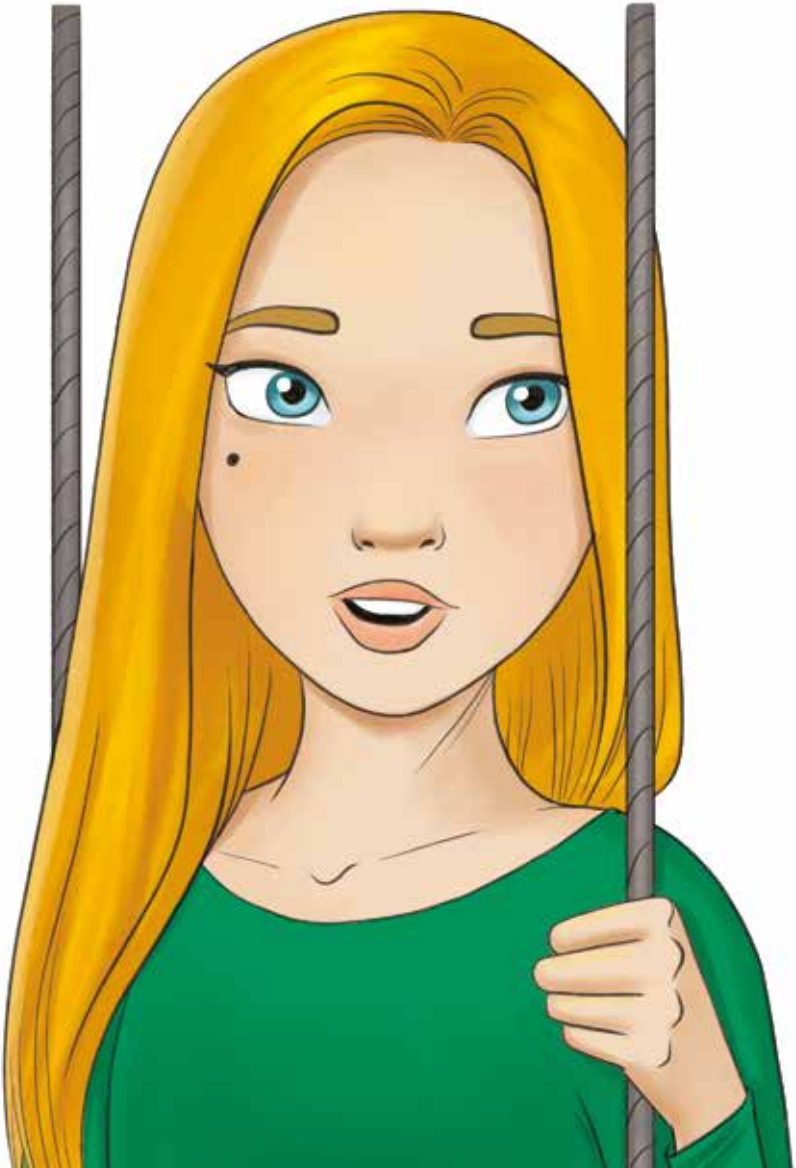
har hun fundet ud af noget om vores forældre.”